

IX. *Ett kort utdrag af en Journal, hållen på en resa til och uti Kejsaredömet Japan, gjord af Doctor Thunberg åren 1775 och 1776, skrifvit til Herr Joseph Banks, Præsides uti Royal Society, i London* ^(a).

Read Feb. 10, 1780.

NÄR min Herre, i början af innevarande år, under mit vistande i London, behagade introducera mig uti åtskillige fälskaper, der flere af Wetenskaps Societetens respectiva Ledamöter voro tilfammans, gjordes mig åtskillige frågor, angående det synnerliga landet Japan och dess inbyggare, som jag då uti största korthet hade den äran at besvara; men för at vidare contentera få väl Societetens, som min Herres enskilda nyfikenhet, adresserar jag til min herre detta mycket korta utdrag af den Journal, jag under mit 16 månaders vistande i det aflägsna Japan hållit.

Det är min Herre förut bekant, at jag af Commiffarierne öfver Hortus Medicus och någre andre förnämde Herrar i Amsterdam blef utskickad förft til Cap de Bonne Esperance och sedan til Japan, at göra uti Historia natu-

(a) For a translation of this paper see the Appendix.

rali

rali nya upptäkter, och at deraf öfverfända lökar och frön, samt lefvande träd och buskar. Jag uppehöll mig try års tid på Cap de Bonne Esperance, et itälle, som fournerade mig ganska många nya, både Djur och Växter, och gick derifrån år 1775 til Batavia, hvarifrån jag kort derefter, nemligen den 21 Junii, affeglade til Japan på Holländska Compagniets skjep Stavenisse, i följe med et annat skjep, kalladt Blyenburg. Refan fortfattes, som vanligt sker, förbi Pulo Sapato, Chinesiska landet och Formosa, igenom fundet der och Japaniska Golfen, til Nagasaki hamn, som är den endaste i hela riket der något skjep har frihet at infegla.

Vi utstodo flera svåra stormar, hvaraf det medföljande skjeppet Blyenburg blef så illa medfarit, at sedan masterna blifvit förlorade, det ej kunde fortfatta refan til Japan, utan nödgades löpa in til Canton, at der repareras, och sedan gå tillbaka til Batavia.

Den 13 Augusti fingo vi Japan i ögnafigte, och kommo in uti Nagasaki hamn dagen der efter. Vi infeglade uti hamnen med ganska många uphiffade flaggor, och låfsade våre Canoner vid det så kallade Papenberget, vid Kejsarens och Kejsarinnans vagter och före Nagasaki stad. Under infeglandet kommo om bord tvänne Öfver-Banjoser, åtfkillige Tolkar och under officerare, samt någre Committerade ifrån Holländska Factoriet.

Öfver

Öfver Banjoserne, som kunna jämnliknas med Mandarinerne i China, gingo straxt at fitta på et ställe, som var til den ändan tilredt, mitt på Skjepsdäcket, hvilket fäte de sedan altid nyttjade, få ofta de vistades om bord. Desse Officerare, som växlas om, äro altid om bord de dagar, då skjepppet loffas eller lastas, och ingen ting får föras hvarken til eller ifrån skjepppet, under all den tid det ligger i hamnen, utan at de äro tilstädes. De äga upsigt öfver alt det, som går ut eller in i skjepppet: för deras ögon vifiteras både fölck och gods: framför dem mönstras hvarje gång alt skjepsfolcket: de förläna och undertekna alla passporter, och göra dageligen rapport af alt, hvad som förefaller, til Gouverneuren i Nagasaki.

Det första, som förekom ofs underligt och ovanligt, var den starka vifitation, som hvar och en person, och alt det gods, som fördes til eller ifrån skjepppet, måste undergå. Denna vifitation förrättades icke allenast ganska noggrant, utan den skjedde dubbelt, nämligen både på skjepppet och i land. Sängkläderne upsprättades, och sjelfva fjädrarne i dem ransakades: kiftor utpackades ända til botn, och sjelfva plankorne i dem klappades på alla sidor, til at up-täcka, om in uti dem voro några hemliga gjömmor: smörpottor och confitur-krukor rördes inuti med en jernspits: uti oftar skars först et stort hål, och sedan stacks en knif in åt alla sidor: ja de misstrodde sjelfva äggen och flogo

äfvén deraf åtskillige i stycken. Hvarje perfon, som går ifrån eller til skjepet, visiteras äfvén lika skarpt. Visitationen stryker med fina händer längs ryggen, sidorne och magen, ända ned til knän, så at ingen ting på lifvet kan gjömas, utan at han uptäcker det. Denne visitation måste nu allä, utan åtskilnad, undergå, ända ifrån Chefen intil den sämsta matros, enligt de ordres, som år 1775 ankommo ifrån Kejserliga Hofvet.

Tilförene var denna visitation icke allenast mindre sträng, utan Chefen och skjeps Capitenerne voro aldeles frie ifrån den samma, och Capitenerne hade då tilfälle, at lurendräga in så mycket gods, de ville, til hvilken ända de voro klädde i en ganska stor och vid öfverräck, med tvänne stora säckar eller fickor på inre sidorne, som fylles med contraband-varor, när de gingo til eller ifrån land, hvilket skjedd gemenligen trenne gånger om dagen.

Orsaken til denna stränga visitationen äro Europæerne sjelfve, som ifrån den ena tiden til den andra, med sine lurendragerier retat Japaniska Regeringen, til at mer och mer inskränka deras frihet; och då den samma länge nog märkt, at ju nogare de visiterades, ju finare de öfvade sine bedragerier, så har den omsider tagit deremot sådane mått och steg, at nu mera för den aldrafinteligaste icke en enda utväg mer är öfrig til oloflig handels drifvande. För några år sedan hade en skjeps

under-officerare in uti fjelfva byxorne fördöljt en fogel, i tanka at fälja den samma, då han kommit i land; men under fjelfva visitationen, til olycka, begynte foglen at fjunga och bedrägeriet upptäcktes: sedan den tiden vifiteras utanpå hos Matroferne och samre folck byxorne, och fjelfva håret på Slafvarne.

Japonesen är til färger gulagtig, ehuru man ibland finner någre, i fynnerhet Fruntimren, som äro mycket hvita. De skiljas ifrån alle andre nationer, undantagne Chinesen och Tartaren, med fine djupe och aflånge ögon samt höga ögonbryner. Näsan är ej platt, ehuru hon är något tjockare och kortare, än på en Europé. Håret är svart, och upfattes på enahanda vis, så at en främling här icke utan största förundran, anskådar et almant mode, som uti hår-frisure och klädning, hos en hel nation, är oförändradt, ända ifrån Kejsarens Thron intil den lågsta koja.

Männerne upskicka sit hår på helt annatt sätt, än andra könet: hela förhufvudet och midden ända til nacken afrakas aldeles, och hålles äfven så frit för hår, som hakan ifrån skjäg; det öfriga, som är vid tinningarne och i nacken, upstrykes och bindes öfver hjeffan tilhopa med en hvit tråd; utom denna bindningen lämnas håret så långt som en finger, och klippes der tvärtaf, ombindes

med resten af förra tråden, och böjes emot hufvudet, lika som en krokug finger.

Andra könet behåller alt sit hår, utan at deraf afraka något. Håret upstrykes emot kullen och viras der tillhopa i en knut, samt utdrages åt sidorne i tvänne breda vingar: bakom knuten fättes en kam, och igenom knuten åtskillige långa zirater utaf olika skapnad och ämne.

Medici och Präster, som gemenligen låta raka hela hufvudet, och barn, som ej ännu hunnit til manlig ålder, äro de endaste, som göra i detta modet något undantag, til at skilja sig ifrån de öfriga af nationen.

Hela nationen har enahanda och sin egen färskilda klädedrägt, som ifrån urminnes tider varit oförändrad. Den består uti en eller flere Natträckar, som bindas til om lifvet med et bälte. Fruntimren hafva gemenligen dessa längre, och ofta släpande efter sig. Dessa natträckar äro om sommaren ganska tunna, och om vintren upstoppade med tjock filke-eller bomuls-wadd. De förnäme nyttja härtill filke, och de fattige bomuls tyger. Fruntimren nyttja deraf gemenligen et större antal, och äga dem prächtigare, ofta med inväfne guld-och silfver blomor.

Natträcken är vid bröstet något öpen, och har mycket vida armar, hvars öppning framtil är til hälften ihopsydd, och formerar en fäck, innom hvilken de kunna indraga händerne,

händerne, och i hvilken de kunna bevara papper och andre saker, lika som i en ficka. Männen hafva utom dess en mantel eller half natträck, som räcker til höften, af ganska tunt, svart tyg, och utan på natträcken långa byxor, som mycket likna en fruntimmers kjortel, öpen ganska långt ned på bägge sidor. Med desse tvänne fednare ikiljes bättre folck ifrån den fämsta pöbelen. Månge nyttja underbyxor utaf linne, men benen äro alltid nakne. De bruka aldrig skor, utan endast toflor af halm flätade, förfedde med en bögel och et band, som stickes emellan stortån och den nästa tån, til at hålla dem fast. Endast i vintren bruka de fåckor af linne på fötterna. När det är mycket orent och regnväder, nyttja de höga träskor. Hufvudet betäckes aldrig, om icke de äro på reor, då de nyttja en conisk hatt af halm; utan de bruka folkärmar (parasols) at skydda hufvudet för stark solhetta och regn.

Uti bältet, som om lifvet fasthåller natträcken, infättes sabeln, solfjädren och tobakspipan. Sabeln instickes på vänstra sidan, så at skarpa äggen alltid vetter upåt. De, som äro uti någon public tjänst, draga alltid tvänne sablar, hvaraf den ena alltid är längre.

Husen byggas af trästolpar, som på någon distance inbyggas i hvarandra, nästan som på korsverkshus; emellan desse flätas funderklyfde bambokäppar, och på ymse sidor

sidor af dem bestrykes lera och hvitlimmas, så at de likna et stenhus. Våningarne äro ofta tvänne, hvaraf den öfversta är lågare, och nyttjas ei så almänt til boning. Taken äro merendels täkte med stora och tunga, fastän vackra och väl gjorda pannor af blå lera. Golfvet, som alltid är uphöjdt en aln ifrån jorden, belägges med bräder och ofvan på dem aflånga mattor, flätade och fylde med halm, utaf try eller fyra fingers tjocklek. Hela huset utgör et enda stort rum, som sedan kan afdelas i så många smärre kamrar, som de behaga, med rammar, som infättas i dertil inrättade träbjälkar, som så väl uptil under taket, som nedtil på golfvet, blifvit inlagde. Sådane rammar äro gemenligen öfverdragne med tjockt måladt papper, och likna våre tapeter. Fönstren bestå äfven af rammar, afdelte i små rutor, och påkliftradt hvitt, ganska tunt papper.

Man finner aldrig några meubler uti Japonesens hus, hvarken speglar eller väggur, skåp eller bureauer, stolar eller bord, kakelugnar eller spifvar, soffor eller fångar. Deras sed är, at sitta ned på de mjuka och snygga golfmattorne, läggande sina fötter under kroppen, så at deras egna hälar blifva deras stol. Under måltiderna framfättes hvarje rätt särskild, äfven på dessa mattor, dock på et litet, knapt try eller fyra tums högt bord. Speglar, som de likväl ej upfatta i huset til någon prydnad, göra de
af

af en componerad metall, samt nyttja dem endast vid hårets upläggning.

Spifår och kakelugnar äro hos dem aldeles obekante, fastän den strånga blåsten och kölden tvingar dem, til at värma sina hus ifrån Novembris til Martii månad; men i dess ställe nyttja de stora koppargrytor med breda flata bräddar och fötter, hvilke infättas i rummen, på sjelfva golfvets halmmattor. Dessa grytor beklädas in uti med lerbruk, och fyllas til en del med ren aska, hvarpå väl utbrända furukol uppstappas, som i brand stukne upvärma rumet, utan at ofa.

Tobakens bruk har utan tvifvel hos Japoneserne blifvit först bekant igenom Portugiserne; men fastän bägge könen här röka och äfven ungt folck, så skjer dock sådant mycket sparsamt. När de vela fågna en ankommen främmande, så är gemenligen tobakspipan och en kopp thévatn det första, som bjudes honom. Pipan består af et kortare eller längre väl gjordt träskåft med munstycke och hufvud, utaf mässing eller hvit koppar. Sjelfva hufvudet är ej större, än at det kan ryma en stor ärt, och sjelfva tobaken, som är fulkomligen torr, karfvas så fin, som hufvudhår, utaf en fingers längd: den måste altså vridas ihop likfom til en pill, för at kunna stoppas i piphufvudet. När den blifvit stukken i brand, är pipan
lätteligen

lätteligen och med några få drag uttrökt. På detta fått röka de flere pipor å rad, samt utblåsa røken långsamt igenom näsbororne.

Solfjädren nyttjas utaf bägge könen, at dermed i het-tan svalka sig, och är derföre altid både innom och utom hus deras trogna följeslagare.

Hela nationen är fallen för snygghet och renhet; man finner derföre uti hvarje hus, och uti alla herberg för re-fande en badstuga, der de hvarje dag, utan försummelse, tvätta sig.

Sällan eller aldrig får man se någon mansperson, som icke har fina kläder teknade med sit sigils märke, hvilket med samma färg, hvarmed tyget blifvit trykt eller fär-gadt, på små dertil på armar och rygg hvite lämnade runde fläckar blifvit teknat, och gör, at ägaren altid igen-känner sin klädning, skjönt den funnos lagd ibland hundrade andra.

Hörfamhet och lydnad emot föräldrar samt ödmjuk-het emot förmän i agt tages här på det alranogaste. Det är nöjsamt at se, med hvad respect, som en förnäm och en Ämbetsman bemötes. De stadna icke allenast, om de möta en sådan, eller om han råkas i något hus, hålla sig på längre afstånd ifrån honom, utan böja äfven sine huf-vuden ända ned til jorden. Vänliga äro de altid emot
hvarandra,

hvarandra, i hälsningar, tal och åtbörder. Barnen vänjas härvid ifrån första barndomen, och föräldrarna föregå dem med sitt exempel. Åga och straff äro välkända i landet, men lagar och straff ganska fränga. Människor äro väl af naturen på alle orter benägna til ondt, men knapt gifves något land, der mindre förbrytelser skje emot landets lagar.

Uti deras namn är någon ting, som förtjänar upmärksamhet. Stam-namnet nyttjas aldrig i dagligt tal, utan endast, då de undertekna någon skrift. Med förnamnet åter nämnas och ropas de i dagligt tal, och det samma förändras efter deras olika åldrar och efter olika syflor, som de med tiden bekläda, så at de i sin lifstid ibland ägt fem eller sex färskilde förnamn, fastän familie namnet alltid varit oförändradt.

Sin ålder räkna de alltid jämnt med det året, på hvilket de varit födde, antingen det skjett i början eller slutet: således räknas et barn alltid årgammalt, så snart nyårsdagen infaller, änskjönt det kommit til verlden endast några dagar förut.

Handel och slögder äro hos Japaniska nationen i flor, fast icke i den grad, som i Europa; ty deras behof äro ej så många: men Åkerbruket är hos dem uti första värde, så at man här ser jordytan öfver allt, och de mäste bergen

ända up til topparne upbrukade. Utrikes handel drifva de endast med Holländska och Chinesiska Compagnierne, Emot Koppar och rå Campher, som Holländaren utförer, återtaga de Puderfocker, Modernäglickor, Sappanträ, Elfenben, tenn, bly, skilpadskal, Chitser, Taffecelastyger och några andre småfaker.

Som Holländska Compagniet i Japan aldeles icke betalar någon tull för ut-eller in-gående varor, få fändas i det stället årligen skänker til Hofvet, som bestå i kläden, Chitser, Succotas, bomulstyger och stundom några rariteter. På denna resa, som förrättas endast af trenne Europæer och vid pass tvåhundra Japoneser, hade jag det nöjet, at följa Ambassådeuren til den långt bort i landet belägna Hufvudstaden Jedo.

Den 4 Martii 1776 afreste vi ifrån vår lilla ö Dezima och Nagasaki städ igenom Kokora til Simonofeki, der vi den 12 gingo om bord på et för oss tilredt stort fartyg, hvarmed vi innom skärs affglade til Fiogo. Refan fortattes vidare öfver land til Ofacca, en af de förnämsta handelsstäder i Riket, der vi tilbragte den 8 och 9 Aprilis. Innom en dags resa ankommo vi den 10 derpå följande til Miaco, Andeliga Kejsarens Hufvudstad. Här förtöfvade vi tvänne dagar, och påskyndade vår resa til Hufvudstaden Jedo, dit vi lyckeligen anlände den 1 Maji.

Refan til lands skjer altid uti Nerimons, en fort af Palanquins, som äro tilflutne och förfedde med fönster, samt bäras utaf flere män. Skänkerne få väl som dageliga Provianten bäras äfven af folck uti kistor, och någre få faker föras på packhäftar. Officerare och Tolkar ledsaga oss, och beförja om all ting, så att vi kunna göra en nöjsam och obekymrad refa.

Den 18 Maji var den dag, då vi hade hos Cubo, eller verldfliga Kejsaren, hos Kronprinsen och de tolf Riksfens Råd vår audience; dagen derpå hos Tempelherrarne, som föra styret öfver kyrkorne, och Stadens Gouverneurer med flere. Den 23 påföljande hade vi vår afskjeds audience, afreste från Jedo den 26 Maji, och ankommo til Miaco den 7 Junii. Nu på återrefan hade vi här den 8 Junii audience hos Kejsarens Ståthållare, som äfven får någre skänker, efter vi aldeles icke få aflägga något besök hos Dairi. Den 11 singo vi tilstånd, at vandra uti och ikring Staden, at bese deras kyrkor och större hus; men afreste emot aftonen derifrån til Ofacca. Denna vackra och för sin handel väl belägna stad singo vi frihet at genomvandra den 13, och at bese dess kyrkor, comœdier, andre märkvärdigheter, och i synnerhet huru kopparen smältes, som endast skjer i denna staden, och ei på något annat ställe mer i Riket. Hos Stadens

Gouverneurer hade vi den 14 audience, och fortfatte sedan vidare vår resa til Fiogo. Efter vanligheten gingo vi här på et stort fartyg den 18 om bord, at sjövägen afgå til Simonofeki och Kokota, dit vi ankommo den 23. Sedan blefvo vi uti Norimons burne til Nagasaki och vårt lilla factorie på Öen Dezima, hvarest vi slutade den sista Junii vår Ambassade, efter 118 dagars resa.

A P P E N D I X.

- I. *Translation of a short Extract from a Journal kept by C. P. Thunberg, M. D. during his Voyage to, and Residence in, the Empire of Japan, in a Letter addressed to the President.* See page 143.

S I R,

DURING my short residence in London, where you did me the honour of introducing me to many men of learning, conversations frequently arose, in which questions were asked of me concerning the empire of Japan: to these I could at that time give answers only from memory; but, having now got possession of my papers, I have drawn out, for the farther satisfaction of the Royal Society, and your particular friends, the following short extract of a journal which I kept regularly during a residence of sixteen months in that distant country.

To you, SIR, it is already known, that I was sent out by the directors of the Botanic Gardens at Amsterdam, and some other eminent men of that place; first to the Cape of Good Hope, and from thence to Japan: in order to investigate the natural history of those countries, and to send from thence seeds and living plants of unknown kinds, for the use of their collections in Holland. At the first of these places I resided three years; and during that time had the good fortune to observe and describe many new species both of animals and vegetables.

In the year 1775 I sailed from thence for Batavia, and after a short stay there, embarked on board a Dutch ship, called *Stavenisse*, bound for Japan, in company with the *Blyenburg*. On

the 21st of June, we sailed and passed Pulo Sapatoo, the Coast of China, and the Island Formosa. On the 13th of August we made the land of Japan, and the day after were off the harbour of Nagafacci, the only one in that empire where foreign ships are allowed to anchor.

During this passage we met with severe gales of wind, in one of which the Blyenburg, having received much damage in her masts, parted company, and (as we afterwards learned) was obliged to go back to Canton, to refit.

We sailed into the harbour of Nagafacci with our colours flying, and saluted the Papenburg, the Emperor's and Empress's guard, and the Town itself. During this time there came on board of us two Over Banjosés, several interpreters, and inferior officers, and some people belonging to the Dutch Factory.

These Over Banjosés may be compared to the Mandarins of China: a place is prepared for them upon the ship's deck, and some of them (for they are frequently changed) must be present when any thing is taken out of, or received into, her. They inspect every thing, muster the people, give passports to such as go on shore, and every day report to the governor of Nagafacci the proceedings on board.

The attention and care with which these gentlemen execute the orders issued by the Imperial Court in 1775 is well worthy of relation. The most minute articles which are carried out of a ship undergo a jealous inspection, both when they are put into the boats, and when they are landed from them; and the same caution is used in embarking goods from the shore.

Bedding is ripped open, and the very feathers examined, Chests are not only emptied of their contents, but the boards of which they are made are searched, lest contraband goods should be concealed in their substance. Pots of sweetmeats and of butter are stirred round with an iron skewer. Our cheefes had a more narrow inspection; a large hole was cut into the middle of each, and a knife thrust into the sides of it in every direction: even the eggs were not exempted from suspicion; many of them were broken, lest they should conceal contraband goods within them.

Ourselfes,

Ourselves, from the highest to the lowest, underwent the same suspicious scrutiny whenever we went from or returned on board the ship. Our backs were first stroked down by the hand of the inspector; our sides, bellies, and thighs, were then in like manner examined; so that it was next to impossible that any thing could be concealed.

Formerly, they were less exact in this visitation; the chief of the factory and captain of the vessel were even exempted from it. This privilege they used in its utmost extent: each dressed himself in a great coat, in which were two large pockets, or rather sacks, for the reception of contraband goods, and they generally passed backwards and forwards three times a day.

Abuses of this nature irritated the Japan government so much, that they resolved to make new regulations. For some time they found, that the more dexterity they used in detecting the tricks of the Europeans, the more dextrously they contrived to evade them: at last, however, by repeated trials, they have so completely abridged their liberties, that it is now almost, if not absolutely impossible, to smuggle any thing.

The complexions of the Japanese are in general yellowish, although some few, generally women, are almost white. Their narrow eyes and high eye-brows are like those of the Chinese and Tartars. Their noses, though not flat, are shorter and thicker than ours. Their hair is universally black; and such a sameness of fashion reigns through this whole empire, that the head-dress is the same from the emperor to the peasant.

The mode of the men's head-dress is singular; the middle part of their heads, from the forehead very far back, is close-shaven; the hair remaining round the temples and nape of the neck is turned up and tied upon the top of the head into a kind of brush about as long as a finger; this brush is again lapped round with white thread, and bent a little backwards.

The women preserve all their hair, and, drawing it together on the top of the head, roll it round a loop, and fastening it down with pins, to which ornaments are affixed, draw out the sides till they appear like little wings; behind this a comb is stuck in.

Physicians and priests are the only exception to the general fashion; they shave their heads intirely, and are by that means distinguished from the rest of the people.

The fashion of their cloaths has also remained the same from the highest antiquity. They consist of one or more loose gowns, tied about the middle with a sash; the women wear them much longer than the men, and dragging on the ground. In summer they are very thin; but in winter quilted with silk or cotton wadding.

People of rank have them made of silk; the lower class of cotton stuffs. Women generally wear a greater number of them than men, and have them more ornamented, often with gold or silver flowers woven into the stuff.

These gowns are generally left open at the breast; their sleeves are very wide, but partly sewed up in front, so as to make a kind of pocket, into which they can easily put their hands, and in this they generally carry papers, or such like light things.

Men of consequence are distinguished from those of inferior rank by a short jacket of thin black stuff, which is worn over their gowns, and trowsers open on the sides, but sewed together near the bottom, which take in their skirts. Some use drawers, but all have their legs naked. They wear sandals of straw, fastened to their feet by a bow passing over the instep, and a string which passes between the great toe and that next to it, fixing to the bow. In winter they have socks of linen, and in rainy or dirty weather wooden shoes.

They never cover their heads but on a journey, when they use a conical cap made of straw; at other times they defend themselves from the sun or the rain by fans or umbrellas.

In their sash they fasten the sabre, fan, and tobacco-pipe; the sabre always on the left side, and (contrary to our European custom) with the sharp edge uppermost. Those who are in public employments wear two, the one considerably longer than the other.

Their houses are built with upright posts, crossed and wattled with bamboo, plaistered both without and within, and white-

washed. They generally have two stories; but the uppermost is low, and seldom inhabited. The roofs are covered with pan-tiles, large and heavy, but neatly made. The floors are elevated two feet from the ground, and covered with planks. On these are laid mats which are double, and filled with straw three or four inches thick. The whole house consists of one large room; but may be divided at pleasure into several smaller, by partitions made with frames of wood, filled up with painted paper, that fix into grooves made for that purpose in the floor and ceiling. The windows are also frames of wood, divided into squares, filled up with very thin white paper, transparent enough to answer tolerably well the purpose of glass.

They have no furniture in their rooms; neither tables, chairs, stools, benches, cup-boards, or even beds. Their custom is to sit down on their heels upon the mats, which are always soft and clean. Their victuals are served up to them on a low board, raised but a few inches from the floor, and one dish only at a time. Mirrors they have, but never fix them up in their houses as ornamental furniture; they are made of a compound metal, and used only at their toilets.

Notwithstanding the severity of their winters, which oblige them to warm their houses from November to March, they have neither fire-places nor stoves: instead of these they use large copper pots standing upon legs; these are lined on the inside with loam, on which ashes are laid to some depth, and charcoal lighted upon them, which seems to be prepared in some manner which renders the fumes of it not at all dangerous.

The Portuguese, in all probability, first introduced the use of tobacco into Japan: however, be that as it may, they use it now with great frugality, though both sexes, old and young, continually smoke it, blowing out the smoke through their nostrils. The first compliment offered to a stranger in their houses is a dish of tea and a pipe of tobacco. Their pipes have mouth-pieces and bowls of brass or white copper. The hollow of the bowl is so small as scarce to contain an ordinary pea. The tobacco is cut as fine as a hair about a finger's length, and is rolled up in small balls like pills, to fit the small hollow in the
bowl

bowl of the pipe; which pills, as they can last but for a few whiffs, must be very frequently renewed.

Fans are used by both sexes equally, and are, within or without doors, their inseparable companions.

The whole nation are naturally cleanly; every house, whether public or private, has a bath, of which constant and daily use is made by the whole family.

You seldom meet a man who has not his mark imprinted on the sleeves and back of his cloaths, in the same colour in which the pattern is printed: white spots are left in manufacturing them, for the purpose of inserting these marks.

Obedience to parents and respect to superiors is the characteristic of this nation. It is pleasing to see the respect with which inferiors treat those of high rank: if they meet them abroad, they stop till they have passed by; if in a house, they keep at a distance, bowing their heads to the ground. Their salutations and conversations between equals abound also with civility and politeness; to this children are early accustomed by the example of their parents.

Their penal laws are very severe; but punishments are seldom inflicted. Perhaps there is no country where fewer crimes against society are committed.

Their usage of names differs from that of all other nations. The family name is never made use of but in signing solemn contracts, and the particular name by which individuals are distinguished in conversation varies according to the age or situation of the person who makes use of it; so that sometimes the same person is, in his life-time, known by five or six different names.

They reckon their age by even years, not regarding whether they were born at the beginning or the end of a year, so that a child is said to be a year old on the new year's day next after his birth, even though he has not been born many days.

Commerce and manufactures flourish here, though, as these people have few wants, they are not carried to the extent which we see in Europe. Agriculture is so well understood, that the whole country, even to the tops of the hills, is cultivated. They trade with no foreigners but the Dutch and Chinese, and in both cases with

with companies of privileged merchants. The Dutch export copper and raw camphire, for which they give in return sugar, ripe cloves, sapan wood, ivory, tin, lead, tortoise-shell, chintzes, and a few trifles more.

As the Dutch company do not pay duty in Japan, either on their exports or imports, they send an annual present to the court, consisting of cloth, chintzes, succotas, cottons, stuffs, and trinkets.

I had the satisfaction to attend the ambassador, who was intrusted with these presents, on his journey to Jeddo, the capital of this vast empire, situated at an immense distance from Nagasaki, a journey on which three Europeans only are permitted to go, attended by two hundred Japanese at least.

We left our little island of Dezima, and the town of Nagasaki, on the 4th of March, 1776, and travelled through Cocora to Simonofeki, where we arrived on the 12th, and found a vessel prepared for us; we embarked on board her, and coasted along to Fiogo. From thence we travelled by land to Ofacca, one of the principal commercial towns in the empire. At this place we remained the 8th and 9th of April, and on the 10th arrived at Miaco, the residence of the Dairi, or ecclesiastical emperor. Here we also stayed two days; but after that made the best of our way to Jeddo, where we arrived on the 1st of May.

We were carried by men in a kind of palankins, called Norimons, covered, and provided with windows. The presents also and our provisions were carried on men's shoulders, except a few articles, which were loaded on pack-horses. The Japanese officers who attended us provided us with every thing, so that our journey was by no means troublesome.

On the 18th we had an audience of the Cubo, or temporal emperor, of the heir-apparent, and of the twelve senators; the day following, of the ecclesiastical governors, the governors of the town, and other high officers. On the 23d we had our audience of leave. We left Jeddo on the 26th of May, and arrived at Miaco on the 7th of June. Here we had an audience of the emperor's viceroy, to whom we also made presents, as we were not allowed to see the Dairi, or ecclesiastical emperor.

On

On the 11th we procured leave to walk about the town, and visit the temples and principal buildings. In the evening we set out for Ofacca, which town we were also permitted to view, which we did on the 13th.

We saw temples, theatres, and many curious buildings; but, above all, the manufactory of copper, which is melted here, and no where else in the empire.

On the 14th we had an audience of the governors of this town; after which we resumed our journey to Fiogo, where we again embarked on the 18th, and proceeded by sea to Simonoseki, from whence we arrived on the 23d at Cocota, and from thence were carried in Norimons to Nagasacci, and arrived at our little island Dezima on the last day of June, after an absence of one hundred and eighteen days.

